

Sygn. akt III CSK 56/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D.M.
przeciwko A.G. i W.G.
o zapłatę i wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny w K. w sprawie o wydanie rzeczy i zapłatę oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 lutego 2016 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 229 k.c., wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz interpretacji pojęcia „zwrot rzeczy” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Użyte w art. 229 k.c. pojęcie „zwrot rzeczy” było przedmiotem zainteresowania orzecznictwa, a w szczególności uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2005 r., III CZP 47/05 (OSNC 2006, nr 6, poz. 100), w której opowiedziano się za szerokim rozumieniem tego pojęcia. Zdaniem Sądu Najwyższego, nie budzi wątpliwości, że „zwrot rzeczy” polega na - najogólniej mówiąc - odzyskaniu władztwa nad rzeczą we wszystkich dopuszczalnych formach (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1997 r., I CKN 323/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 79, i z dnia 26 marca 1998 r., I CKN 590/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 180). W grę wchodzi zatem wszystkie sposoby przeniesienia posiadania przewidziane w art. 348–351 k.c., w tym przeniesienie *tradicio longa manu* (art. 348 k.c.).

W tej sytuacji, wobec wyjaśnienia w orzecznictwie Sądu Najwyższego występującego art. 229 k.c. pojęcia „zwrot rzeczy”, a także niestwierdzenia (niewykazania przez skarżącego) istotnych rozbieżności orzecznich, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

kc

jw